

esterfom det er knyttet til en provisorisk Finantsloov, gjøre det vanskeligt at komme igjen, men ogsaa for en lignende Politif, forfat af en Anden, der ikke havde denne Forhistorie, som hindrede ham i at seire. Jeg er overbevist om, at ikke en eneste Mand, ikke blot her i Thinget, er til at opdrive, der, naar han har noget Kjendskab til det danske Folk, tror, at denne Kamp kan ende med en Seir for et ansvarligt Ministerium, der staar paa dette Standpunkt, det er umuligt. Det er muligt, at man nogen Tid kan leve paa den danske Godmodighed, aabenbaret gjenuem den danske Repraesentation, at denne, trods Alt, dog vil føde et saadant Ministerium med Bevillinger, saa at det kan hænge sammen, og det Hele ikke gaar i Stykker. Det er altsaa muligt, at der derved kan gaa nogle Aar, men at der skulde blive Belsigelse ved dette, eller at Folkethinget skulde høie af for Ministeriets Krav, opgive sin egen Stilling, sin egen forfatningsmæssige Ret, det maa Enhver anse for en Umulighed. Nu kunde jo den høitærede Minister prøve at opløse os igjen — vi have nu havt Fred i 5 Fjerdingaar, og det er jo Meget. (Modsigelse.) Jeg tror nok, det var den 26de Juli ifjor, og fra den Tid til nu er der vist omtrent 5 Fjerdingaar; den høitærede Minister har jo opløst os flere Gange før, han pleier aldrig at lade os dø naturlig. Altsaa, han kunde opløse os og se, hvad der kom ud deraf; men det er jo rigtig nok Noget, som den høitærede Minister ikke saa vel kunde gjøre, thi han siger: vinder jeg, saa er det godt, vinder jeg ikke, saa er det ogsaa godt, Flertallet gjælder ikke, naar det gaar Ministeren imod. Ja, naar det en enkelt Gang gaar til den andene Side, blive de Allesammen saa kisteglade, saa faar Tallet meget stor Betydning. Men nu vil jeg sige: Hvorfor skulde det nu ogsaa kunne lykkes, er der nogen som helst Berettigelse til at angribe det Krav fra Folkethingets Side, at Ministeriet skal staa i Tillidsforhold til det folkevalgte Kammer? Man havde fra Først af og under vanskelige Forhold dengang miskjendt den Opfattelse, der laa til Grund for Adressen. Jeg vil for min Part hævde — og jeg har havt Del i Forhandlingerne om disse Sager haade paa Rigsdagen og udenfor — at jeg ikke mindes, at man nogenstunde hverken har havt til Hensigt eller yttret nogen Hensigt om at gaa de andre Lovgivningsfaktorens Ret for nær. Man har kun hævdet sin Ret og samtidig forvaret sig mod de Misopfattelser af vore Udtalelser, der kom frem, og mod, at en saadan Misforstaaelse skulde lægges til Grund. Men medens nu dette er saa paa den ene Side,

at vi kunne tage den Sag, alle disse Bebreidelser med fuldstændig Ro, fordi vi ere os bevidste, at vi værne kun vor Ret, samtidig med ikke nogenstunde at angribe nogen Andens Ret, hvordan bliver saa paa den anden Side den høitærede Conseilspræsidents Stilling? Den Politif, som han vil, at vi skulle vælge, hvordan er den? Han siger: Jeg kan regjere trods Folkethinget. Han siger: Jeg kan regjere med lovlige Bevillinger, men ogsaa uden. Denne hans Stilling, saaledes som den i Praxis er udført, gaar altsaa ud paa: Naar Folkethinget ikke vil bevillige mig de fornødne Penges, kan jeg udskrive Bevillingerne selv, og saa regjere jeg paa det; hvilke Interesser der saa iøvrigt lide derved, kommer ikke mig ved, det kommer de Andre ved, og saaledes fortsætter han. Derved fremkommer en udenfor Grundloven liggende Politif, hvor Folkethingets Ret efter min Mening er fuldstændig voldgiben til Vilkaarlighed. Den høie Regjering har sagt og aldrig taget tilbage, at, naar den ikke kan faae en Finantsloov, som den vil have den — saaledes som i 1877 — kan den tage en foreløbig Finantsloov, og denne kan den give, hvad Indhold der behager den, uden Hensyn til Afstemninger og Forhandlinger i begge Thing. Det er en Politif, der slaar en Streg over vor Ret og kun lader os leve vilkaarlig af Conseilspræsidentens Naade. Og til den Politif skulde vi gaa over, den skulde vi høie os for, for at faae Lov til at behandle Svires Forslag og gaa ind paa dem. Derfor er det jo ikke værdt, at vi gjøre os Slussoner. Samtidig med, at vi trods alle vore Adresser aldrig nogenstunde have negtet eller krænkede de andre Faktorens lovmæssige Arbejde, har dette Ministerium, der erklærer Kampen for staaende, saa længe vi staa paa denne vor Ret, i Praxis ført en Politif hertilands, som intet konstitutionelt Ministerium hertilands nogenstunde har tænkt paa eller vovet paa før. Saadan er Stillingen. Og hvad har da den høitærede Ministers Politif ført til? Dertil, som jeg nævnte før, at Befolkningen staar mere og mere enstemmig en i den skarpeste Opposition til dette Regjeringssystem — Mange af os, og deriblandt jeg, vilde have sat megen Pris paa, at den høitærede Conseilspræsident havde været udenfor alt dette Uvæsen, som vi have set trives her i de sidste 7 Aar — eller dog staa saaledes, at de sige: Det er nok med disse 7 Aar, lad os nu holde op, lad os dog prøve noget Andet, hvad det end bliver. Jeg har ikke — Forhandlingen er ganske vist ikke tilende, men jeg har endnu ikke hørt et eneste Medlem her i Salen staa op og forsvare